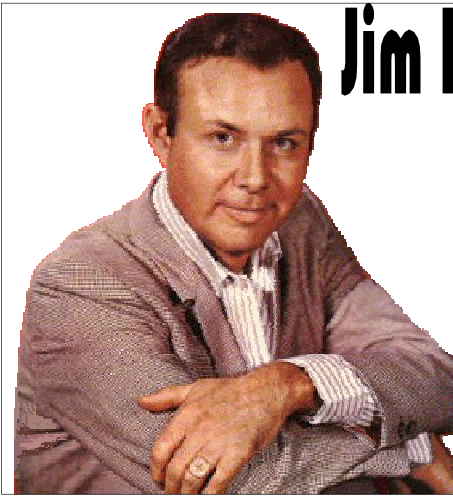

Jim Reeves, Icoon van de Country Muziek

Door Eric W. Penman

Op 31 juli 1964, was country muzikant zanger Jim Reeves op weg naar huis in Nashville in een éénmotorig vliegtuig, nadat hij een zakenreis in Arkansas had afgerond. Toe hij zijn toestel bestuurde vlakbij het vliegveld Beery Field, stuitte hij op een zware storm met regenbuien. Plotseling, om ongeveer 5 uur in de middag, verdween zijn toestel van de radar van de luchthaven en stortte even later neer in een dicht bebost gebied op ongeveer 10 mijl (16 km) ten zuiden van de stad (Dellar, Thompson en Green 193). Volgens een artikel in de New York Times van 1 augustus 1964, getiteld "Jim Reeves, Country muzikant ster, omgekomen bij vliegtuigongeluk in Tennessee", hielpen enkele honderden vrijwilligers bij de zoektocht naar het wrak, dat uiteindelijk twee dagen na het ongeluk werd opgespoord. Zowel Jim Reeves als zijn vriend Dean Manuel werden ter plekke dood aangetroffen. Zo kwam er een eind aan het leven van een van de beste zangers van country muziek. Zijn dood echter, was slechts een deel van de reden waarom Jim Reeves een icoon (aanbeden fenomeen) is geworden in het genre country muziek. Er zijn echter enkele fanatieke country fans die beweren dat zijn zangstijl en instrumentkeuze meer weg hadden van een popzanger, ze beweren zelfs dat hij helemaal geen 'echte' zanger van country muziek was. Maar het 'American Heritage'-woordenboek definieert country muziek als "een populaire muziekstijl die gebaseerd is op volksmuziek van het platteland van de Verenigde Staten, (met name) uit het zuiden of zuidwesten van de Verenigde Staten". Als je deze definitie gebruikt, wie zou dan zijn country wortels kunnen betwisten? James Travis Reeves werd geboren in Gallo-way, Panola County, Texas, op 20 augustus 1923. (note 1) Omdat zijn vader, Tom Reeves, stierf toen hij bijna 1 jaar oud was, werd zijn moeder, Mary Adams Reeves, (note 2) gedwongen om voor het gezin van negen kinderen te zorgen en de boerderij draaiende te houden. Het boerenleven is nooit gemakkelijk en voor Jim Reeves moest het zelfs lastiger zijn, daar hij zonder vader opgroeide. Het was dit ongemak en de voorkeur in het gezin voor country muziek die hem al vroeg in zijn leven hebben beïnvloed. Maar in plaats dat hij een beroemde country muzikant zanger wilde worden, zoals de grote Jimmy C. Rodgers, wiens muziek hij prachtig vond, wilde Reeves honk-

balspeler worden en faam verwerven als atleet. De details betreffende de honkballoopbaan van Jim Reeves stellen niet zoveel voor, maar aangenomen wordt dat na het behalen van het high schooldiploma in Carthage, Texas, hij de universiteit van Texas in Austin (note 3) bezocht, waar hij voor het college team speelde. Hier liet hij zijn bekwaamheid als een sterke rechtshandige pitcher zien. Zijn vaardigheden trokken zelfs de aandacht van talentenjagers voor de major league en met de St. Louis Cardinals sloot Jim een minor league contract (note 4) Jim's honkballoopbaan werd echter voortijdig beëindigd in 1947 toen hij zodanig letsel opliep dat het einde betekende van zijn honkbalaspiraties. (note 5) Men wist toen nog niet dat dit onfortuinlijke letsel ertoe zou leiden dat Jim Reeves de grootste country ballade zanger aller tijden zou worden.

Nadat de honkballoopbaan van Jim Reeves eindigde, trouwde hij met Mary White, een lerares, en werd diskjockey bij een country muziek radiostation, KGRI in Henderson, Texas. In 1952 ging Jim werken voor radiostation KWKH in Sheveport, Louisiana, waar hij was aangenomen om de gastheer te zijn in de Louisiana Hayride Show (Larkin 3448). Met zijn voeten stevig gegrondvest in de country muziek, duurde het nog maar kort voordat zijn loopbaan begon te groeien. Spoedig daarna, in 1953, kreeg Jim zijn eerste doorbraak, toen hij het lied "Mexican Joe" opnam, dat zijn eerste Nummer Eén opname werd en hem een opnamecontract met Abbott Records opleverde. Hetzelfde jaar nam hij "Bimbo" op, dat een andere gouden opname werd, in 1955 verliet Reeves niet alleen Abbott Records en tekende een opnamecontract met RCA Victor, maar hij werd ook lid van de Grand Ole Opry. Hij moest het toen twee jaar zonder een hitparadeplaat doen, maar spoedig daarop kreeg hij er drie achter elkaar: "Yonder comes a sucker", "My lips are sealed" en "According to my heart", die allemaal solide country songs waren (Barnard 321). Op dit punt leek het erop alsof Jim Reeves met Hank Williams zou willen wedijveren naar de harten van de liefhebbers van country muziek. Maar eind vijftiger jaren begonnen de dingen te veranderen. Rock and Roll muziek begon in populariteit te stijgen mensen waren het 'hillbilly'-geluid van de country muziek een beetje zat (hillbilly is zoiets als de 'boertjes van buut'n'). Dank zij de inspanningen (in hoge mate) van Chet Atkins en RCA, was een nieuw soort muziek aan het ontstaan. Het werd de "Nashville Sound" genoemd (Mason 85; Gray 73). Zoals de kanttekeningen op het inlegvel van de CD "Remembering Patsy Cline & Jim Reeves" aangegeven, "streek de Nashville Sound" de country stemmen glad en voegde violen en achtergrondkoor er aan toe, om zodoende een geluid te produceren dat verwant is aan 'easy listening' muziek met een beetje (snuffje, tikkie) country-getokkel". Door zo te handelen kon de (platen) industrie gemakkelijker muzikale genres kruisen en allerlei soorten luisteraars tevreden stellen. De twee artiesten die het nauwst met de Nashville

sound verbonden zijn, zijn Patsy Cline en Jim Reeves. Met zijn gladde en fluwelen stem, was het voor Jim Reeves tamelijk gemakkelijk om de sprong van traditionele country muziek naar de Nashville Sound te maken. Hij bracht deze transformatie op dramatische wijze tot stand in 1957 met het op de markt brengen van het lied "Four Walls", dat nummer twee werd in Billboard's country hitlijst in april en de elfde plaats bereikte op de poplijst in mei. Vervolgens kwam in december 1959 "He'll Have to Go", dat misschien het populairste lied is dat Jim Reeves ooit heeft gezongen. Er zijn meer dan 3 miljoen exemplaren van verkocht en werd nummer één in de country hitlijst en nummer twee in de poplijst (Barnard 321). Deze liedjes waren kroegliedjes zonder de kroeg instrumentering' en ze stelden Jim Reeves in staat "om aantrekkelijk te worden voor poppubliek zonder tegelijk zijn betekenis als country persoonlijkheid te verliezen" (Malone, country music USA 256). Jim Reeves nam niet alleen de barrière tussen country en popmuziek, hij overbrugde ook de kloof tussen deze continenten. Hij werd een internationale ster, niet alleen populair in Noord Amerika maar ook in Europa, Afrika en de rest van de wereld. In Zuid-Afrika was Jim "praktisch een nationaal idool" (note 6) omdat hij daar vaak voor groot publiek optrad en zelfs enkele liedjes in het Afrikaans opnam. Hij heeft daar ook een film gemaakt, getiteld 'Kimberley Jim' en die ging over een man uit het zuiden van de Verenigde Staten die in de mijnen werkte gedurende de Zuidafrikaanse diamant 'rush' (Hagan 95). Naast het gegeven dat hij een van de beste artiesten is in de geschiedenis van de popmuziek en internationale acceptatie heeft verworven op alle continenten, is Jim Reeves er ook in geslaagd een andere presentatie neer te zetten wat maar zéér weinig country muzikant artiesten hebben gedaan: groot succes na zijn dood. Hij is nu populairder dan toen hij nog leefde. Dat is gedeeltelijk te danken aan de tijdsloosheid van zijn stem, een stem die nog niemand heeft kunnen nadoen. Een andere factor is het zorgvuldig beheer van

zijn nog niet uitgebracht materiaal door zijn weduwe, Mary Reeves Davis (Carlisle 105+). Volgens Colin Larkin had Jim Reeves "circa 80 nog niet uitgegeven banden". Deze liedjes werden "geplaatst naast reeds uitgegeven materiaal om een nieuw album te maken" (Larkin 3449). Dit zorgvuldig uitbrengen van materiaal hield de hitlijsten vol met Jim Reeves liedjes gedurende de jaren die onmiddellijk volgden op zijn tragische dood in 1964. Dank zij zijn doorgaande populariteit werd Jim Reeves in 1967 bijgezet in de eregalerij van de Country Music Hall of Fame.

Nieuwe liedjes bleven verschijnen in de country muziek hitlijsten tot ver in de zeventiger en tachtiger jaren. Verschillende van deze 'nieuwe' liedjes waren duetten 'uitgevoerd' door Jim Reeves met andere levende artiesten zoals Deborah Allen in 1979 en 1980. In 1981 werd een ander 'duet' uitgegeven "Have You Ever Been Lonely" waarop Jim Reeves 'zingt' met Patsy Cline. Dit lied bereikte de top 5, (17 jaar na zijn dood). In het zelfde jaar produceerde de magie van de elektronica nog een ander duet door het onwaarschijnlijke paar: "I Fall to Pieces" (McCloud 667).

Zelfs vandaag de dag kunnen vurige fans vrij gemakkelijk albums van Jim Reeves verkrijgen. Er zijn verschillende verzamelalbums beschikbaar, van een eenvoudige CD tot grote 16 CD verpakkingen. Er zijn ook een paar video's waarin Jim Reeves optreedt en die wat biografische informatie bevatten. Maar verrassend genoeg is er maar één biografie over de man geschreven en dat was maar een 27 pagina's tellende poging, gedaan in 1977. In feite is er maar heel weinig informatie over Jim Reeves, zelfs op Internet.

Niettemin leeft zijn nagedachtenis voort in de harten en gedachten van Jim Reeves fans over de gehele wereld. Zelfs zij die 'Gentleman Jim' nooit 'live' hebben zien optreden, hebben nog wel zijn vele opnames om te koesteren. Zoals Merriam Webster's Collegiate woordenboek het woord *icoon* definieert als "een object van onkritische toewijding", zo is Jim Reeves een icoon voor ons allemaal. En omdat hij de country muziek nooit heeft verlaten, (*note 7*) alleen maar heeft verbeterd, is er geen discussie over zijn klassificering als een country muziek icoon. Dus waarom ga je niet naar je plaatselijke muziekwinkel en koop een CD van Jim Reeves om voor jezelf te ontdekken waarom hij toch zo geliefd is bij zijn toegewijde fans?

Vertaald naar het Nederlands door Ignas Valkenet.

© Copyright 1997, 1998 André Hagman The Netherlands.

Note 1

De Guinness encyclopedie voor populaire muziek merkt op dat Reeves' gedenkplaat in de eregalerij van de Country Music Hall of Fame foutief zijn geboortjaar als 1924 aangeeft (Larkin 3448)

Note 2

Hoewel (Bernard 321) en (McCloud 666) zeggen dat de naam van Jim Reeves' moeder Beulah was, moet meer geloof worden gehecht aan Malone die haar Mary Adams Reeves noemt, aangezien zijn materiaal gebaseerd is op een interview met haar. (Country Music USA 256).

Note 3

Hoewel bijna al mijn bronnen zeggen dat Jim Reeves honkbal speelde aan de universiteit van Texas in Austin, was ik niet in staat om dit bevestigd te krijgen van de universiteit zelf. In een E-mail bericht aan mij verzonden door Sheila Winchester, bibliothecaresse op het college, staat vermeld dat in de collegejaarboeken van 1941 en 1942 er een Reeves' voorkomt, maar zijn voornaam staat er niet bij. Ook de griffie controleerde haar bestanden en vond geen bewijs dat Jim Reeves ooit college heeft gelopen aan de universiteit.

Note 4

Mijn bronnen verschillen in waar Jim Reeves nou precies honkbal heeft gespeeld in de minor league. (McCloud 666) en (Malone Country Music USA 256) beweren dat het Marshall en Henderson was in de Oost Texas league. (Hagan 94) en (Collins 130) zeggen dat hij speelde in de minor leagues voor de St.Louis Cardinals, hoewel ze niet noemen waar dat precies was.

Note 5

Er is ook wat verwarring over de exacte aard van Jim Reeves' letsel. Een bron geeft aan dat hij "zijn enkel blesseerde terwijl hij een sliding maakte naar het tweede honk op een vochtig terrein en de blessure niet goed genes" (Larkin 666). Twee anderen zijn het er over eens dat het een enkelblessure was (Dellar, Thompson en Green 192), en (Collins 130). Weer andere bronnen zeggen dat hij zijn been blesseerde (Gagan 93), (Malone en McCulloh 419). Calvin Helms' opmerking op de achterkant van Jim Reeves album "Bimbo" beweert dat "Jim Reeves aan een sliding op het eerste honk een zenuwletsel overhield". Niettemin, alle bronnen

zijn het er over eens dat het letsel een einde maakte aan de honkballoopbaan van Jim Reeves.

Note 6

Ik kwam een interessant artikel tegen in Village Voice dat was geschreven door Mark Schone. Het artikel sprak over Jim Reeves' populariteit bij de inwoners van landen als Zuid Afrika, Liberia, Nigeria, Kenya, Jamaica en de Britse Maagdeneilanden. De auteur trok niet zijn populariteit in twijfel, maar hij suggereerde dat die inwoners verdoemd waren. Ik denk echter dat de auteur zelf verdoemd is een sterk raciaal vooroordeel heeft. Ik vond zijn verwijzing naar Jezus Christus als "nog zo'n witte duivel", naar Jimmie Rodgers als "roodnek" (scheldwoord voor Ieren) en het gebruik van het woord "cracker" (blank schorriemorrie/laag volk) tamelijk verwarrend.

Note 7

Volgens Bernard "was een van zijn laatste hits het Werly Fairburn nummer "I Guess I'm Crazy"; een lied dat 'net zo zuiver country muziek is' als wat ook maar is opgenomen door Hank (Williams) of Lefty (Frizzell)".

